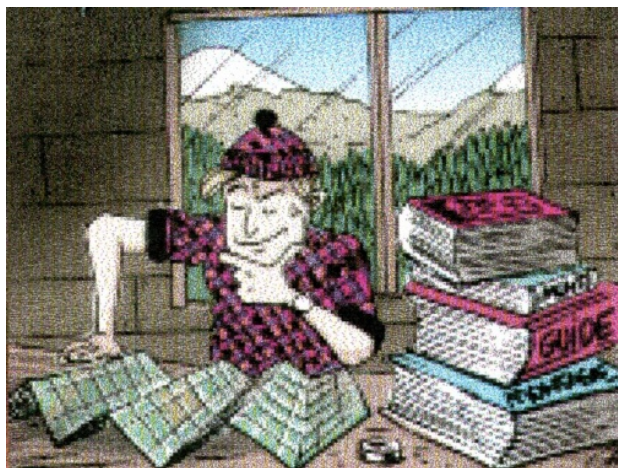

Det hele begyndte, da en eller anden fik den idé, at til sommer skulle der ikke ræses go-kart i sommerferien. Det kan være, at han havde et black-out eller sådan noget den dag, da han foreslog at vi skulle ta' til Sverige og sejle i nogle udhulede cigarer. På et møde i vinters var der da også en lille positiv stemning for forslaget, - der var to der syntes at det kunne være en god idé. Det var dermed vedtaget, selv om at der var ti imod (mindretallet skal også høres engang imellem). Der var ikke tale om en overlevelsestur, da der ikke var nogen garanti for at vi overlevede. Men vi ville selvfølgelig gøre vores bedste for at alle kom med hjem.

Et kæmpe arbejde blev nu sat i gang. Der skulle findes nogle kloge hoveder, der kender til det der som

man nu foretager sig udenfor en go-kartbane. En der hedder Johnny, havde hørt om en mand der kan leve på stenaldervis. Han blev opsporet, og vi fik snakket med ham. Det

viste sig at han hed Rolap. Det eneste han havde tilfældes med stenalderfolket var fuldskægget.

I januar var Rolap ude på banen, hvor han viste lysbilleder fra det område af Sverige, hvor vi skulle hen. Alt det udstyr som der skal bruges på en fjorten dages tur skulle købes eller lånes i nogle af de andre klubber i vores område.

Der skulle købes madvarer ind, så vi kunne overleve de første fem dage. Varm mad blev tilberedt og frosset ned i store flamingokasser.

Den valgte rute blev: Flyvebåd København - Malmø, X2000 tog til Stockholm, og derfra med liggevogn til

Østersund, og endelig med bus de sidste 120 km. til Valsjøbyn, der er en lille grænseby til Norge, et stykke nordøst for Trondheim, -ca. 1300 km nord for Malmø. Fra Valsjøbyn var det kun at sætte sig op i kanoerne og sejle de 120 km. der er til Lit.

Efter en tårevædet afsked med familien på kajen i Havnegade, blev Pilen lastet til bristepunktet med vores grej. Nu var ferien begyndt. Forældrene var ladet tilbage.

Rejsen mod det ukendte tog sin begyndelse.

I Malmø var der fem kvarter til at gå de 300m. fra båden til stationen. Ingen problemer, -alle klarede første etape. Vi havde pladser to forskellige steder i toget. Efter en times kørsel blev der uro i den ene gruppe, - hos de små drenge. De havde opdaget en jävla vakkar flicka i den næste vogn. De gik mange gange forbi hende og lagde små sedler hvorpå de havde skrevet "I love you" og hvor i toget de sad. Det beviser, at de ikke har sovet i alle engelsktimerne, og at de vidste, hvor de var. En udmærket egenskab at have, når man skal i ødemarken.

Ved ankomsten til Stockholm var toget 33 min. forsinket. Vi havde derfor kun fire minutter til at læsse bagagen af toget, finde nattoget til Østersund, og komme om bord. Med få minutters forsinkelse rullede vi ud af Stockholm Centralstation. Det var naturligvis ikke let at lægge sig til sove med det samme. Det var noget nyt, at skulle sove i tog. I den ene af vores kupér gik snakken lystigt. Meget lystigt, -der blev sikkert snakket om hende der fra toget. En ældre dame der lå i øverste køje, skulede, bandede og tyssede på de kære poder (for det er de jo, ik' sandt). Da der endelig var ro, begyndte der en anden højlydt snakken fra en af køjerne. Nu skal vi ikke nævne navne på dem der taler i søvne, for så bliver René måske sur.

Søndag kl. 6.23, ankomst til Østersund. En bus holdt foran stationen, kun for at køre os til Valsjöbyn. Vi var kommet helt ud på landet. På de sidste 60 km. af ve-

jen har der aldrig været asfalt. Vi var nu på de øde grusveje, hvor der kan gå flere dage, før man møder en modkørende bil.

Kanoudlejeren stod og ventede på os. Bagagen blev læsset af bussen, kanoerne af traileren, og vi fik vores første måltid mad i ødemarken.

Vi fik en lektion i den ædle kunst at pakke en kano, således at den ville ligge stabilt i alt slags vejr. Det lærte vi vist nok ikke. Men afsted kom vi da. Efter 300m. sejlads sejlede vi tæt forbi et flot vandfald. Der var nogle der åndede lettet op, da det gik op for dem, at vi ikke skulle padle op af det.

Da vi kom lidt ud fra kysten, kunne vi også mærke den kraftige storm. Rolap kunne berolige os med, at det kun var blæsevejr. Bølgerne var dog store nok, til at toppen af dem af og til gik ind over rælingen. Det var dog mest hos dem, der ikke kunne huske i hvilken side der skulle padles i, når bølgerne kom fra styrbord agter (det betyder vist nok, at bølgerne kommer et sted bagfra i en af siderne), og hvem der skulle styre, og alt det der. Efterhånden gik det fremad for alle, lige med undtagelse af Frederik og Benjamin, der lå lidt længere ude på søen end os andre. Lige meget hvor meget de padlede, kom de ikke nærmere enden af Lövsjön, -tvært imod. Efter at ha-

ve knoblet i en evighed, kom de i læ af en ø. Derefter gik der ikke lang tid, før end de var nede ved enden af søen. Der gik noget længere tid før end Tanja og Tom kom derned. De kom gående. De havde siddet og set på Frederik og Benjamins underholdning i baglæns sejlads, og var drevet med strømmen hen mod Toskstrømmen, en hurtig strømmende elv. Det var allerede her under overvejelse, om der skulle have været tegnet et abonnement på en redningshelikopter til Toms båd (Det ville nok have været godt for Rolaps nerver). De fik kanoen ind til land et lille stykke nede af elven, og trak den tilbage til de andre.

Den første overbæring var i bunden af Valsjön, hvor alle stod og ventede på dem, der var drejet til højre ned af elven. Da alle var samlet, blev en kano af gangen tømt for bagage, båret op af en stejl skrænt der var fyldt med klipper og løse sten. Det var hunde

hammerne koldt, og lige så vådt, og blæsten havde ikke lagt sig det mindste. Den eneste måde at man kunne få varmen, var at hjælpe med at bære kanoerne og bagagen. Der var fem personer som ikke frøs. Resten var stive af

kulde. Det viste noget om evnen til at hjælpe til. Grunden til at vi skulle køre kanoerne på land, var, at der på elven som vi skulle nedad, var to fosser som det ikke var muligt at sejle nedad i kano.

De hjul som vi havde fået med til at køre kanoerne på, var i så dårlig stand, at det tog en time ekstra, før at vi kunne komme afsted igen. Efter to-tre km. på land, var det muligt at få bådene i vandet igen. Inden vi sejlede videre, skulle vi have noget at spise. En stor presenning blev spændt ud mellem fire træer, og vi kunne komme i læ og tørvejr, for første gang siden vi var stået op. Vi var nu på Hotagen.

Den første dag blev der ikke padlet så langt. Kun 3-4 km. Landgangen ved vores første lejr var lidt kaotisk. Det var ikke let at komme ud af et fartøj, som ikke ville ligge stille når det skulle. De fleste fik mere end én våd sok.

Vores telte blev slået op. Både de presenningstelte

som der var lavet til formålet, og de medbragte rigtige telte. Inden teltene var slået op, havde Rolap lavet bål. Der blev sat vand over

til the og kaffe. Efter at lejren var oprettet, skulle Gert og Brian tømme søen for fisk. Enten var nogen kommet dem i forkøbet, eller også kendte de ikke til teknikken at fange svenske fisk. Det eneste de fik fisket op af vandet, var Kenny. Kenny var helt god til det der med at padle en kano, sagde han. Han fik derfor lov til at padle lidt rundt i en af kanoerne. Han blev meget våd.

Aftensmaden var let at lave. Den på forhånd hjemmelavede Chilli con Carne, blev varmet over bålet. og saftevand ad libitum.

Efter morgenmaden skulle lejren rydes. René stod for den hurtigste teltnedslagning. Benjamin og hans bagage nåede ikke ud, før alle telstænger og pløkke var puttet i posen. Han blev reddet i sidste øjeblik, inden teltet også røg i en pose.

Det var overskyet, og det ville ikke vare ret længe før regnen kom. Vi håbede på, at der var godt vejr i Sigte. Vi satte derfor kurs mod Sigte. Den første rigtige sejlads begyndte.

Lidt op på eftermiddagen lagde vinden sig, og det holdt op med at regne. Inden at der skulle findes en lejrplads for natten, skulle vi ind til en lille landhandel i Rötiviken, for at handle ind. Bådebroen var ved en campingplads. På en campingplads er der toiletter. Det var dejligt. De fleste af drengene fandt et sted at

spille fodbold, mens de voksne handlede. Mens de gik rund i ICA med indkøbsvognen fik de en idé. En temmelig god endda. På campingpladsen var der nogle hytter. Hvis vi kunne leje nogle af dem for en nat, ville et mytteri kunne undgås. Der var tre firesengs ledige. Dem tog vi. Tolv mand i køjer og en på gulvet. Et stort fælles hus med køkken og det hele, gjorde det nemt for holdet der skulle lave mad (de voksne igen). Dagens ret var kylling i karry. Tilberedt hjemmefra på banes bedste komfur, og derefter frosset ned.

Tøj blev hængt til tørre, så næste dag kunne begynde i tørt og varmt tøj. For første gang i otte timer kunne der spores en smule optimisme hos nogle af staklerne. Der var forresten et par stykker, der ikke gad at tørre tøj. De var våde fra morgenstunden den næste dag, hvor vi vågnede op til solskin.

Dagens sejlads gik stille og roligt ned ad Hotagen. Frokosten blev tilberedt inde på land ved et snævert

farvand mellem fastlandet og nogle øer. Resten af gårsdagens aftensmad blev varmet. Her var bare dejligt. Efter at have slået et mave et stykke

tid, padlede vi roligt videre. Efter i alt ti km. sejleri den dag kom vi ned omkring den del af Hotagen der hedder Skottmannssund. Det var ved at være aften.

Vi (altså Rolap) fandt en rigtig god lejrplads. "Same procedure as last time", som man siger i fjernsynet nytårsaften. Finde plane pladser til teltene, få dem rejst osv.

Straks efter landgang blussede et stort bål. Presen-

ninger blev spændt ud mellem nogle træer, så der var læ og tørt på pladsen hvor vi samlede. Senere på aftenen blev der lavet pandekager. Vi fik dagens bedste nyhed; -i morgen skulle vi ikke padle. Vi tog en overliggerdag. Vi skulle bare dase. Det var efterhånden blevet onsdag. Til morgenmad blev der bagt rundstykker over bål. De var mindst lige så gode som dem fra bageren.

Fiskestængerne blev flittigt brugt. Der var masser af bid, -kun bundbid. Gert og Brian fandt et godt sted (uden fisk) at stå. De overgik hinanden med

lystfiskerhistorier fra det virkelige liv. Der blev padlet rundt, spillet kort, sovet og hvad man ellers havde lyst til. Tom var også en lille tur alene ude på vandet. Han var ikke så langt fra land, da det blev til en badeur. Han påstod bagefter, at han lige skulle se om man kunne sidde på rælingen, uden at den kæntrede. Vandet var ca. 11 grader. Der blev heller ikke brug for redningsvæsnet denne gang.

Benjamin syntes ikke, at han havde været våd nok de andre dage, så han ville i vandet. Tre-fire hundrede meter fra lejren var der nogle høje klipper, der gik lodret ned. Ud for dem var der tre-fire meter dybt. Et paradys for en vandhund. Benjamin var næsten ikke til at få i land igen. Indtil nu var det kun to der havde vist sig som mandfolk, -Benjamin og Tom var de eneste der havde været i vandet den dag. René og Duus ville også prøve. Badebukserne blev gravet frem, og strandløverne skulle rigtigt vise hvordan man lige svømmer rundt om Sverige. Efter at storetåen var blevet våd, ændrede de mening. Efter nogen overtalelse gjorde de endnu et forsøg. De blev endda våde helt op til knæene. Der blev ikke brug for håndklædet. Senere på aftenen lavede vi pandekager. Det var næsten det rene luksusliv.

Efter morgenmaden på 5. dagen skulle der pakkes endnu en gang. De første timer var det endnu solskin. Teknikken i den utrolige svære kanosejlad, blev efterhånden indlært. Faktisk kunne alle sejle

ligeud. En enkel kano kneb det dog for. Om det var en konstruktionsfejl i kanoen, eller mere menneskelige blev ikke opklaret, men mandskabet fik tilnavnet Zig & Zag. Dagens planlagte rute var ca. ti km. til

Kungsnäset. Der var dog ingen pladser hvor der var plads til vores store telte. Vi sejlede derfor lidt længere, og kom til en øgruppe. På den sidste ø var

der fin plads. Øen var ca. 60 m. på den lange led, og 30 på den korte. Da øen ikke var så stor, blev der sat en presenning rund om vores lokum. Dette var det lokum i verden med den flotteste udsigt. Det forlød da også, at Oslobåden var blevet set sejle forbi. Ved spisetid blæste det op, og regnen tog til. Der blev sat kanoer rundt om bålet, for at gi' læ. Det var mer' end koldt at sidde der i regnen og spise. Man kryb derfor sammen i teltene for at få varmen. Kort og tændstikker blev fundet frem. Alexander og Tanja blev sat ind i pokerspillets ædle kunst. Det varede ikke længe før end den russiske mafia havde alle tændstikker og flere sad i gæld til dem. Selv på en øde ø langt oppe i Sverige, har mafiaen kontrol.

I nattens løb tog vinden til. Ved morgenmaden bekendtgjorde Rolap, at det var livsfarligt at begive sig

afsted fra øen i denne vind. Vi skulle bare være klar til at pakke hurtigt sammen, i tilfældet af at vinden lagde sig. Tænk engang, hvis vinden ikke lagde sig de næste tre fire dage, så kunne vi ikke nå toget i Östersund om otte dage. Det var ikke rart at tænke på, for i toget er der læ og det regner ikke.

Der blev spillet poker igen. Gæld og tændstikker blev vundet tilbage. Ved frokosttid var der ingen tegn på at vi skulle komme afsted denne dag. Udsigten til at vi skulle blive på en øde ø uden spor læ (med undtagelse af presningen ved vores lokum), var noget deprimerende. Klokkeren to om eftermiddagen kom de forløsende ord fra Rolap. "Pak alt sammen i en fart. Jeg tror at vinden lægger sig om en time." Aldrig før var en lejr blevet pakket så hurtig sammen før. En halv time efter de længe ventede ord, var vi klar til at padle videre. Rolap havde sikkert ikke ventet at vi kunne være så hurtige, for han sagde at vi måtte vente noget endnu. Og det gjorde vi så. Som alle kan regne ud, kom vi afsted.

Efter en og en halv times sejlads ankommer vi til Laxviken. En lille by uden indkøbsmuligheder, ud over en kiosk, hvor omsætningen steg med flere hundrede procent, da ti slik hungrende gokartkørere skulle proviantere første gang siden Rötvikén. Ca. Fire kilometer inde i landet var der en tankstation med landhandel. En af de indfødte tilbød at køre Gert og Tom dertil, så vi kunne få købt proviant ind til de

næste tre-fire dage. Han fortalte, at dette område som vi befandt os i, var det mest bjørne og los rigeste del af Sverige. Bønderne i Laxviken havde mistet flere kalve og får, som var blevet til bjørnemad.

Da provianteringsholdet kom tilbage, blev kanoerne endnu engang sat op på hjul. På elven mellem Hota-gen og Lövsjön, er der nogle fosser der ikke kan forceres i kano. Denne spadseretur var på ca. tre kilometer. Efter 50 meter brød den første vogn sammen. Al bagage blev fordelt i de andre kanoer, så hjulene kom op på højkant igen. Derefter gik der nøjagtig to minutter, så var den gal med to andre vogne. Der var kun et at gøre, -ringe til Kanoudlejeren, så han kunne komme med nogle nye hjul. Der ville gå halvanden time før han kom. Sulten var ved at melde sig. Gryder, pletter og pander blev fundet frem. Vi satte os ned i rabatten og i et busstoppestedlæskur. Et madhold gik i gang med at lave frikadeller og kartoffelmos. Det var typisk. Nu havde vi endelig et læskur, -og så regnede det overhoved ikke. Efter dette overdådige måltid, blev der sammensat et opvaskehold. Der var nogle begyndervanskeligheder med holdet. Efter nogen overtagelse fik hele holdet lært at bruge de medbragte opvaskeværktøjer.

Hjulene kom, og vi begyndte anden etape af vandreturen. Det er ikke sjovt for hærdede søfolk, at komme ud af deres rette element. Da vi kom til Lövsjön, var klokken ved at være otte. Vi fandt alletiders lejrplads på en vendeplads, der hvor vejen endte. Mens vi slog

vores telte op, kom der en fisker med sin fangst, -en stor ørred på 6,5 kilo. Det satte fart i vores lystfiskere. Teltet blev rejst på rekordtid, 3.21.06 min. Stængerne blev samlet undervejs i løb ned til elven. Alle fiskene var åbenbart svømmet videre.

Et blik næste morgen på det medbragte termometer, viste at nattens laveste tempera-

tur havde været +1 grad. En badevandsmeldning fra Tom, sagde at vandet ikke var meget mere. Det var ca. tre cm. varmt.

Morgenmaden blev indtaget i den sædvanlige uorden. Rolap fortalte om dagens rute, og at der ville komme nogle vanskelige passager i løbet af dagen.

Efter at have hørt Rolaps beskrivelse af dagens rute ville Frederik være sikker på at overleve strabadserne, og ville derfor sejle med Tom.

Kanoerne båret ned til vandet, og ca. 15 km. sejlads ventede forude.

Der var god fart i kanoerne fra starten. Vi lagde fra

land helt oppe under en fos, så der skulle padles og styres for ikke komme til at ligge på tværs af strømmen. Senere på dagen ved der en kapsejllas mellem Gert og Tanja i den ene båd, og Patrick og Tom i den anden. Distancen var ca. en km. Det gik rigtigt stærkt. Det var lige før, at kanoerne var oppe at plane. De lå side om side hele vejen, indtil Patrick lige skulle vende sig om, for at se om resten af kanoerne var i sigte. Gert og Tanja vandt med 3/4 bådlængde. Der gik 10 minutter før de sidste kanoer var fremme.

Strømmen på Lövsjön blev kraftigere, jo nærmere vi kom til enden. En smal rivende strøm forbandt Lövsjön med Sandviksjön. Nu skulle vi endelig sejle ned ad bakke. Inden strømmen blev alt for kraftig, lagde vi til land, for at besigtige de fosser som vi skulle sejle ned af. Rolap fortalte hvordan vi skulle padle

derned af, og i hvilken side af strømmen vi skulle sejle i. Han ville sejle forrest, så vi andre kunne se hvornår der skulle krydses

over i den anden side. Det var meget vigtigt at holde sig fri af de store hvirvler i vandet, og store hvide bølger. Under dem var der nemlig klipper.

Tom og Frederik skulle danne bagtrop. Frederik sad forrest med Toms kamera, for at han kunne fotografere når de forreste kanoer kæntrede, og kunne tage nærbilleder af de svømmende, når de sejlede forbi. Der kom hurtig fart på kanoerne. Rolap lagde sig i spidsen som en anden andemor, med alle ællingerne efter sig. Der er som regel altid en ælling som går sine egne veje. Sådan var det også her. Tom og Frederik valgte deres egen rute. Den gik gennem alle de store hvirvler i vandet som de kunne finde, tæt på nogle af de hvide bølger. Pludselig stod de på toppen

af en klippe. Kanoen rørte ikke vandet. Inde på land stod der nogle danske lystfiskere. Det var flovt. Rolap vendte sin kano, og sejlede så langt som han kunne, inden han forsatte til fods, tilbage til de skibs-brudne. Han så vist nok lidt

bister ud. Kun iført underbukser og gummistøvler begav Rolap sig ud i vandet for at prøve at bjerge kano og bagage. Kanoen blev halv fyldt med vand under aktionen, men kom hel ind til land. Frederik og Tom sprang sammen i vandet, og lod sig glide med strømmen ned indtil de kom ind i stille vand. Da de kom op på land, fik de tørt tøj på, samt en skideballe

af Rolap. Han snakkede vist nok noget om nogen, der manglede briller og høreapparat og sådan noget.

Det sidste stykke af dagens sejlads foregik i moderat fart, således at Rolap kunne holde øje med eventuelle lejrpladser. En rigtig god plads blev fundet. Her var også borde og bænke. Der var plads til at spille fodbold og hvad man ellers kunde finde på at foretage sig. Det var nu lørdag eftermiddag, og vi skulle blive der til mandag. Ved lejrpladsen endte en grusvej, der førte til Föllinge.

Föllinge er områdets største by, der består af to tankstationer, en købmand, en skole, en kirke og et afholdshotel. Der var tre km. der ind. Der blev foretaget flere ekspeditioner til Föllinge. Der blev selvfølgelig spillet fodbold på skolens fodboldbane, mens der blev handlet ind til resten af turen. Hjemturen til lejren var det rene luksus. Grusvejen var så hullet, at vores små vogne som vi havde maden på, ikke ville kunne klare turen. Vi kørte derfor tilbage i en ti personers taxi.

Næsten alle var ude at bade. Der blev ikke lavet noget overflødigt. Alle slappede af. Vi må åbenbart alle

ha' opført os pænt, for det var tørvejr næsten hele søndagen.

Mandag morgen mens teltene blev pakket sammen, blev et hold send ind for at købe det sidste ind, bl.a. fjälfil. Det er noget lignende ymer, -men meget bedre, siger dem der ku' li' det.

Dagens rute gik ned til Näsafossens kraftværk, hvor alt endnu en gang skulle køres over land. Men inden da havde Gert ramt Kenny og Duus' kano på midten med fuld kraft. Der var flere der råbte til dem, at deres kano var ved at synke. Aldrig før eller siden har de to arbejdet så godt sammen, som da de padlede ind til land, i et tempo der ikke kan beskrives. Hvergang derefter når Kenny slappede af, blev han mindet på han godt kunne padle. Hvis det ikke hjalp på hans tempo, fik han en pagajfuld vand.

Ved kraftværket var der læskur og bålplads. Et godt sted til at holde frokostpause. Kanoudlejeren blev ringet op, for at sikre os at alle aftaler med busselskabet var i orden.

Efter kanoerne var sat i vandet igen, var der god fart ned ad strømmen til Sandviksjön. Langs søens breder var der en del hytter og sommerhuse. Om det var vores måde at sejle på, eller om det bare var nysgerrighed efter at vide, hvad det var for nogle der padlede rundt i det vejr, der fik beboerne ud, vides ikke, men der var flere der kom ud og vinkede til os. Sidst

på eftermiddagen fik Frederik og Tom noget af deres tabte ego tilbage, da Rolap fortalte, at ud for den ø derhenne, var han kærtret engang. Det fik han at høre for, hver gang han nævnte deres måde at sejle på.

Det var efterhånden begyndt at styrte ned igen. Vi nærmede os begyndelsen af Edsfossen, og der skulle findes en lejrplads. Strømmen var meget kraftig der hvor Rolap havde udset vores landingsplads. Det var ikke i første forsøg, at alle fik lagt til. Det gik nemt med at sætte teltene op. Vi havde jo også prøvet det syv-otte gange. Vi var nød til at sætte tre preseninger op, for at få læ for vinden, som der igen havde rejst sig, og for at kunne lave mad i tørvejr.

Dagens ret var koteletter med ris og karrysauce. Der var tre hold til at tilberede maden. Et hold til at lave ris, et til koteletterne og et til saucen. Saucen var indkøbt pulver, som kun skulle tilsættes vand og smør.

En person som ikke var på madholdet kom og blandede sig i krydringen af denne fremragende spise. Han tømte en hel saltbøsse ned i saucen, og gjorde den helt uspiselig. Vi glemmer aldrig Patrick for dette. Regnen var stilnet af tirsdag morgen. Første etape var ca. 300 m. sejlads. Vi skulle krydse begyndelsen af Edsfossen, for at gå i land på den anden side, hvor en vej løb langs med vandet. På de første to kilometer af vandløbet, var der nogle store fosser, som Rolap ikke ville lade os sejle nedad. Hvis vejret havde været bedre, og bagagen transporteret uden om fosserne, og vi havde været en halv dag længere fremme, måtte vi godt ha sejlet.

Vi fik da hjul under kanoerne, og trak vores last op og ned af vejen. Flere af vognene var efterhånden så medtaget, at de ikke kunne bære en tom kano. Vi måtte derfor gå flere gange.

Der var alletiders gode plads til at sætte kanoerne i vandet fra. De kunne køres direkte ud i vandet. Inden vi padlede videre skulle den obligatoriske frokost spises.

Nu gik det jævnt ned af bakke. Uden at blive overanstrengt, kunne vi holde en fart på 5,59 knob i timen (oversat så landkrabber også kan være med, er det ca. 10,352 km. i timen). Det var 4-5 gange hurtigere end alle de andre dage. Her på Hårkan, som elven hedder, var der mange hytter hvor lystfiskerne tog til. Der var bygget flere fiskebroer ud til midten af elven, så man kunne stå tørskoet ude i elven. På grund af

den store regnmængde denne sommer, var vandstanden ca. 30 cm. over broerne. Man fik noget af et chok, da man pludselig så en bro lige under overfladen. Det var ikke lige stedet at kæntre. Sikkert heller ikke for Tom. Længden på dagens etape var omkring 22-24 km. Ingen fik sved på panden.

Vores lejrplads var inde i en lagune, hvor vandet var helt stille. Bagage og kanoer blev båret op af en to meter høj skrænt. Skovbunden var dækket af en masse blød mos. Her ville man komme til at sove blødt. Dagens ret blev tilberedt og fortæret. Efter de mange dages knoklen ned af vandvejen, var der efterhånden en del ømme rygge og skuldre, der trængte til en gang massage. Der blev snart kø hos massøren.

Det blev onsdag morgen. Kun en nat mere i telt. I morgen skulle vi med toget. Næstsidste morgenmåltid blev spist. Livet gik sin vante gang. Der blev pakket sammen stille og roligt. Lit, hvorfra vi skulle med

bussen næste dag, var kun ti kilometer væk. Vi skulle derfor kun sejle omkring seks km. Det tog ikke ret meget mere end et øjeblik, at tilbagelægge dem.

Den allersidste lejr på vores ekspedition over i det vilde og øde Sverige, havde alt det som vi havde savnet de sidste tolv dage. Læskur og lokum, endda to styks. Vild luksus. Vi slog os ned på en lystfiskerplads. Her var der god plads til at spille fodbold. Der blev lavet to hold, som kæmpede i flere timer. Alle de kræfter som der var sparet mens vi sejlede ned ad Hårkan, blev brugt her.

Mens vi sad og spiste, skete der et stort bjergskred ovre på den anden bred. Vandet havde gnavet sig ind under bredden, således at et stort stykke af skrænten, med store træer og alt det der, kørte ud i elven. Torsdag morgen. Der var et par stykker eller fire der ikke ville få adgang til toget, hvis de ikke blev lagt i blød. Fjorten dage, hvor det eneste vand de fik i hoved, var regnvand uden sæbe, fik fluerne til at sværme som var det en mødning. Da alle var blevet desinficeret, blev teltene pakket sammen for sidste gang. Sidste etape til Lit. En lille by som ligger nede for enden af Hårkan, og så lige lidt til styrbord.

Fire - fem kilometer for seks af kanoerne. Den syvende sejlede mindst det dobbelte. Tanja ville prøve at være styrmand. Det gik så meget på kryds og tværs af elven, at Mads og René blev helt misundelige. Og sommetider også i rundkreds. Vi fandt Lit. Fik kanoerne på land, tømt og vasket dem indvendigt.

Til den aftalte tid kom udlejeren, og fik læsset kanoerne på sin trailer. Det var med tårer i øjnene og klumper i halsen, at vi nu vinkede farvel til vores tro følgesvende gennem tolv dages strabasser. Der var måske en lille purk, som stod og tænkte, -"Gid fanden havde ham og hans forbandet kanoer." Det turde han ikke sige højt, for alle vi andre havde nydt hvert et

minut. Vi fik slæbt al bagagen de 400 m. der var op til busstoppestedet. Vi kørte med den ordinære busrute til Östersund, hvor bussen mod sædvane, kørte til stationen for at sætte os af. Efter to timer venten kom Intercity-toget til Stockholm. Det var ikke til at kende drengene igen. De sad helt stille med lukkede øjne uden at

sige noget. Det er ikke til at sige om de sov, eller om de bad en stille bøn, fordi alle havde overlevet.

Da toget kørte ind på Stockholm Centralstation, var der god tid til nattoget til Malmø skulle afgang. 50 minutter. Ingen problemer. Alså ikke før end vi skulle finde en elevator. Stationen er i flere plan. For at komme over til den rigtige perron, skulle vi først op, så ned, for derefter op igen. Vi fandt da straks en elevator. Fik den fyldt med bagage, trykkede på "op" knappen, kørte næsten op, og sad helt fast. Brian var chauffør på denne opognedkasse. Hvordan det lykkedes at få den igang igen, er der ingen der ved. Men efter lyden inde fra elevatoren at dømme, må Brian haft en stor hammer, og sikkert efter at have truet elevatoren med en røvfuld, kørte den ned igen. En anden elevator blev fundet. Den var bare for enden af en rulletrappe. Tønder, telte og alt det andet som vi havde slæbt med på turen, blev smidt på trappen. Tre mand stod på toppen og tog imod. Da alt endelig var oppe, viste det sig at den elevator ikke stoppede på den etage som vi skulle til. Ned igen ad rulletrappen. Imellemtiden var flere løbet ud for at finde alternative genveje. Når vi endelig var samlet, var der kun halvdelen af os. En lokalkendt mand (selvfølgelig ikke en togmand), viste os vej ud af SJ-labyrenten. Da første mand kom op på den rigtige perron, to minutter før afgang, spurgte han en togdamme hvor vogn 21 var. Det ville hun ikke sige. Hun skulle se billetterne først. De var i en taske et eller andet sted på stationen. Hvis hun ville fortælle hvor vognen var, ville toget næsten ikke blive forsinket, da

vi så straks kunne begynde læsningen. Hun fik klar besked om hvad man syntes om hendes arrogante holdning. Det fik en overtogmand også. Overtogmanden kunne godt forstå at vi var en smule utilfredse med servicen, og indlogerede os i en 1.klasse sovevogn, som der skulle tom med til Malmø. Hvis en fiskeplads med to lokummer var vild luksus, så var dette meget mere. To sengskupéer med bruser og toilet. Nu skulle der bare bades og soves. Fedt mander. Vi rullede ud af Stockholm med tyve minutters forsinkelse.

Planmæssig ankomst til Malmø. Den sidste overbæring gik fint. Bagagevogne blev brugt til de sidste 300 m. over land.

Ikke uventet var næsten det halve af København mødt op på kajen i Havnegade, for at at tage imod os. Lidt skuffet blev vi dog da Livgardens ikke var trukket i gala, og spillede "Der er et yndigt land."

En særlig tak til følgende:

Svenska Flyredning, for at være i alarmberedskab.

Rötviken Camping, for at de havde ledige hytter.

En indfødt, for at køre os til en butik.

Tak til central stationen for spændende oplevelse, der var mere nervepirernde end det største vandfald.

SJ for 1. klasse sovevogn

De forældre der turde sende deres børn med.

Alle for det mod de viste til at tage med.

Stort tak til Rolap

Deltagere

- Benjamin: Badedyr, meget bange for at få en pagaj i hånden. Man kunne jo risikere at skulle lave noget.
- Patrick: Utrolig god til tilfældigvis at stå bag et træ, når der skulle uddeles arbejdsopgaver.
- Mads: Styrmand på skuden "Zig & Zag". Tog mer' end sin del af slæbet.
- Brian: Arbejdshest. Var ikke bange for at lave noget. Tog det store slæb. Hans forældre ville ikke kunne kende ham.
- Tatjana: Kendt under dæknavnet "Tanja". Altid smilende. Det var måske fordi hun ikke blev overanstrengt.
- Gert: Pokerglad storrygende lystfisker. Han har stadig en hævet hånd af at padle.
- Tom: Ubådskaptajn.
- René: Matros på det gode skib "Zig & Zag". Brokkede sig aldrig over andet end vejret (ihvertilfældet ikke højt).
- Alexander: Mafioso. Skulle have mindst 50% i rente når han lånte tændstikker ud i poker.
- Kenny: Troede for det meste, at han var med som passagér. Nød at ligge på ryggen og studere skyerne.
- Frederik: Rask dreng når der ikke er fare på færre. Opdagede at han var ved at få en muskel. Utrolig god til at sove længe.
- Duus: Meget god til at spise chokolade. Lærte til sidst at vaske op.
- Rolap: Vejviser, livreder, friluftmenneske. Skruede bissen på når det var nødvendigt. Vi skulle jo helst med hjem allesammen.